

Yderlighed gaar Reglen i det italienske Dekret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstalte Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungarste Lov § 1, 2det—4de Stykke, jfr. ogsaa den østerrigske Lov § 8, sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Artikel 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Stridsspørgsmaal til Domstolens Kendelse. Men denne Bestemmelse savner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke veiledende Forskrifter.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovforslagets § 6 er der gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret (hans litterære Værdi o. s. v.). — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig enebestemmende — 3dje Stykke. Der gaas herved ud fra, at Arvingerne efter Forfatterens Død ere de naturlige Varetagere af hans litterære Værdi m. m. — naar Forfatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være berettiget — medens det samme ikke gælder om andre Erhververe.

Andet Stykke gengiver Udvalgets Forslag i noget omstrevet Form. Ved den her benyttede Affattelse bliver en Henvisning til § 11, hvor en Bestemmelse, der blot regulerer den formelle Dispositionsbesøjeelse, ikke hører hjemme, overflødig. Bestemmelsen adskiller sig kun fra de tidligere Forslag dert, at der er tillagt Forfatterens efterlevendes Høgtfælde Ret til uden Medarvingernes Samtykke at tage Bestemmelse om Værkets Offentliggørelse, for saa vidt Forfatteren ikke ved Testamente har bestemt andet.

Tredje og fjerde Stykke svare til det tidligere Forslags tredje Stykke, første og andet Punktum, hvilke blot ere ombyttede. Herved er formentlig mere fuldstændig opnaaet den Tydeliggørelse, som er tilstgivet ved Folketingsudvalgets Vndringsforslag. Fra dette afviger Forslaget derved, at Ordene „eller Retsforfølgning“ ere bibeholdt i fjerde Stykke, fordi et egentligt Udlæg i Forfatterretten i alt Fald maa kunne finde Sted med rette vedkommendes Samtykke. De øvrige Vndringer ere blot redaktionelle.

Angaaende Afgørelsen af en mellem flere berettigede opstaaet Tvist om Offentliggørelsen fandtes ingen Regel i det norske Forslag, medens denne Afgørelse i Følge det danske Forslag var tænkt henlagt til en særlig Kommission. Da det vistnok i begge

Landene vil vække Betænelighed at oprette en særlig Myndighed, saa længe der ikke har vist sig stærk Trang til en saadan, medens det paa den anden Side synes nødvendigt at angive en Udvej til Løsning af saadanne Stridigheder, er det i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Vndringsforslag foreslaaet at henvise Afgørelsen til Retten. At vælge Retten paa det Sted, hvor den sidste Offentliggørelse har fundet Sted, turde dog være uheldigt, da det ofte vil være særdeles vanskeligt at konstatere, hvor Offentliggørelse paa en eller anden Maade sidst har fundet Sted. Da det ikke er givet, at Værket har været udgivet, kan heller ikke Udgivelsesstedet vælges. Al Tvist om Rettens Kompetence afføres derimod, naar alle disse Sager henlægges til en bestemt Ret, og det er derfor foreslaaet, at Sag altid kan anlægges ved Hof- og Stadsretten i København. Denne Ret vil formentlig ogsaa have lettet Afgang til at fremskaffe de Oplysninger, som det ifølge Bestemmelsens øvrige Indhold paa-ligger Retten eventuelt selv at tilvejebringe. Men da det endvidere er tvivlsomt, om de almindelige Domstole efter de gældende civilprocessuelle Regler vilde være i Stand til at træffe en Afgørelse af den her omhandlede Art — et paa en Afvejelse af det rent hensigtsmæssige begrundet Valg mellem flere foreslaaede Fremgangsmaader — allerede fordi Retten formentlig savner Kompetence til paa egen Haand at forskaffe sig de til et saadant Støn fornødne Oplysninger, hvor det ved Parternes egen Procedure fremkomne ikke i saa Henseende findes fyldestgørende, er det fundet nødvendigt udtrykkeligt at tillægge Retten denne Besøjeelse. Naar Retten faar en saadan Besøjeelse, synes det paa den anden Side ubetænkeligt at tillægge den den her omhandlede Myndighed.

I Overensstemmelse hermed er Paragraffens femte Stykke affattet. Paragraffens sidste Punktum stemmer med de tilsvarende Bestemmelser i det forrige Forslag.

Til § 7.

Paragraffen er ganske overensstemmende med § 6 i Forslaget for i For. Paragraffen ordner særlig Forholdet mellem jamvirkende Tekst- og Musikforfattere. Uddangspunktet er, at Forfatter og Komponist ere lige berettigede Medarbejdere. Paa samme Grundlag hviler Reglen i den ovenberørte § 20 i den spanske Lov af 1877, samt Reglerne i den spanske Lov Art. 19, 22 og 23. Derimod tillægger den tyske Lov § 51 — jfr. ogsaa den italienske Lov Art. 6, den ungarste Lov § 52 og den norske Lov § 31, jfr. § 29 — Komponisten udelukkende Ret til at for-